

грегация на образованието, за постепенното ликвидиране на етнохомогенните „ромски“ квартали, с характер на гета, както и на „ромските училища“, недопускането на дискриминация в различните ѝ форми и т.н., са само едни от жалоните в правилната насока. Върху които все повече се налага изискването не просто за политическата воля на едни или други управляващи, а за **национален консенсус и единодействие** в перспектива занапред.

За финал ще приведем впечатления на една студентка, която бе интервюор по време на изследването.

- **„Преди интервюто бях скептично настроена**, мислех си, че респондентът няма да иска да отговаря на някои въпроси или ще се опитва да отговаря с някакви заучени реплики и няма да е искрен. Притесненията ми обаче се оказаха излишни. Този представител на ромската общност елиминира значителна част от предразсъдъците ми и не можете да си представите какво приятно чувство на лекота изпитах след това. Какво окриление и вдъхновение е наистина да работя върху проблема с десегрегацията на ромите, че това начинание не е безсмислено, а изключително важно и необходимо, да не кажа задължително, **за да може България да излезе от дупката**, в която попадна преди 20 години! За да може България да намери своя **път към промяната на мисленето, менталитета и „разбиването“ на всички предразсъдъци**, които ни пречат да заживеем един спокоен и сигурен живот, без чувството, че постоянно стоим на една нестабилна плоскост, която всеки момент ще рухне под краката ни....(Респондентът) не диференцираше проблемите на „проблеми на българите“ или на „проблеми на ромите“, а ги дефинираше като **проблеми на целия ни народ** и коментираше, че решението им е от изключителна важност за всички, ако искаме България да прогресира. ...(Той) сам се беше издигнал, сам беше постигнал всичко важно в живота си. По мои впечатления той е човек, който **знае каква е целта му в живота и всъщност отдавна е намерил смисъла на неговото съществуване**, а именно – да се грижи за семейството си и да помага на ромското малцинство да се развива и да стане пълноценна част от българското общество, и скоро **думата „ром“ да се използва като нарицателно за нещо положително в България.**“ (Впечатления на Деница Сейкова, студент в специалност „Публична администрация“ на Софийския университет, 04.2010)

Звучи доста възторжено и приповдигнато, но, убедени сме, че това не се обяснява само с младостта и ентузиазма на нашия интервюор. Докосването и навлизането в по-голяма дълбочина в света на успешите роми, което се опитахме с настоящата книга, разкрива и други, позитивни, съвсем нови насоки, нови хоризонти на мислене не само на междуетническите отношения в България. Но и на цялостното ни обществено развитие. С пълноценното включване и профе-